

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm V

Gardiens Manastırı ~ Ağustos 1347

Tüneldeki meşaleler çoktan sönmüştü, sadece bir tanesi hâlâ yana doğru eğik duruyordu.

Duvar askısından sarkan lamba, Lazarus'un ilginç yeraltı mezarlığının girişini aydınlatıyordu. Gün ışığında, İvan iri cüssesini kapı eşiğine dayadı, gözü bir mektubu inceliyordu. Odanın içinde, Lazarus yatağının kenarında oturmuş, tahta bir kaseden su içiyordu.

Lazarus lokmalarının arasında sordu: "Ne okuyorsunuz, rahip?"

Ivan, gözlerini mektuba gömerek, "Yarın Rahip Salvitino'ya göndereceğim bir mektup ," diye yanıtladı .

"Kim o?"

"Bir zamanlar burada, manastırda bir Alt Konseyl rahibi yaşamıştı. Sizden önce, siz doğmadan önce ."

"Şu anda nerede?"

"İtalya'da , diğer Konsil Manastırı olan Cancelllo ."

"Neden ona yazıyorsun?"

"Ona çok minnettarım. İtalya'ya gittikten sonra küçük bir konuda bize yardımcı olabilir."

"İtalya mı? Peki ya Burgonya?"

“Önce İtalya.”

"Rahip Odino hâlâ bizimle geliyor, değil mi?"

Keşiş başıyla onayladı. "Kabul etti."

"Rahip Salvitino'nun size ne borcu var?"

İvan, bakışlarını kısa bir an için sayfadan ayırdı. "Yeter artık, Lazarus—ye."

Lazarus bir lokma daha aldı ve kısa bir süre çiğnedikten sonra İvan'a döndü. "Sen yokken , buraya bir adamın getirildiğini ve hücrelerden birine kilitlendiğini gördüm. Ne yaptı o rahip?"

“Mahkum, sapkınlık suçundan yargılanacak. Yarın sabah götürülecek.”

"Ne yaptı o?"

"O seni ilgilendirmez Lazarus, ye. Çok geç oldu."

Lazarus, mektuba dalmış bir şekilde duran İvan'a şöyle bir göz attı. Kasesinden bir parça et ve ekmek alıp yatağının altına attı ve yemeye devam etti.

Lazarus , "Belki de açtır," diye önerdi.

İvan boğazını temizledi, mektubu tekrar katlayıp cübbesinin altına sakladı. "Yemeğini bitir evlat. Onun yanına yaklaşmanı istemiyorum. Beni yanına çağırır mısın?"

"Evet, rahip." İvan kaseye baktı ve Lazarus son ekmek parçasını yüz maskesinin ağız kısmının altına kaydırana kadar her lokmayı izledi. Memnun bir gülümsemeyle İvan boş kasesini aldı.

Lazarus hızla yatak örtülerinin altına girdi.

Ivan onu yatağına yatırdı. "Duaların?"

"Evet, rahip. Ve tutsak için dua ettim."

"Harika. O halde, sabah görüşürüz. İyi uyuyun."

"İyi akşamlar, rahip."

Ivan, kapıdaki feneri duvardan söküp, hiç durmadan adımlarla odadan çıktı ve yeraltı mezarlarından dışarı doğru ilerledi.

Lazarus, bir yığın battaniyenin üzerinden bakarak, İvan'ın meşalesinin koridorda süzülmesiyle kapı aralığının hatlarının kararmasını izledi . Sonra İvan'ın mezar odasının merdivenlerinden çıkarken sandaletlerinin taş zemine çarpma sesini dinledi. Sonunda, uzaktaki bir kapının çınlama sesiyle doğruldu. Artık ebeveyn talimatından çok merakla hareket eden Lazarus, yatağının altından yiyecekleri aldı, beze sardı ve koridorda sessizce ilerledi. Solunda Benion Tüneli, sağında kısa bir koridor olan tünellerin kesiştiği noktaya ulaştığında, kısa bir hücre geçidine girmek için sağa döndü. Duvarlarda altı hücre kapısı vardı —üçer üçer. Ölüleri barındırmak için kullanılan mezar odaları yerine, bu odalar yaşayanları hapsetmek için kilitli kapılarla donatılmış hücrelerdi. Kapılardaki dar pencerelere sürgülü demir plakalar yerleştirilmişti.

Lazarus sağdaki son hücreye yaklaştı. Pencere camını kaydırarak açtı; mırıldanarak edilen duaların sesi kesildi.

"Merhaba efendim. Yemek getirdim. Ben Lazarus. Dilerseniz sizinle konuşabilirim."

Hücrenin samanları hışırdadı ve bir ses duyuldu: "Selam Lazarus. Rab Mesih'in, yani İsa'nın adı yüceltilsin ."

Lazarus yemeği pencereden uzatarak, "O mübarektir. Yemeği alın efendim," dedi.

Mahkum onu geri getirirken, Lazarus onun yüzüne şöyle bir göz attı. Açık renk saçlı, kahverengi gözlü ve ince yüz hatlarını ortaya çıkaran seyrek sakallı genç bir adamdı . "Çok minnettarım," diye yanıtladı mahkum. Lazarus da aynı şeyi yaparken o da kapıya yaslandı ve aralarında sadece iki santimlik meşe tahtası kaldı.

Lazarus kapıyı gıdıkladı. "Neden buradasın?"

Mahkum ağzı dolu bir şekilde, "Sapkınlıkla suçlanıyorum. Sorguya çekileceğim, " diye yanıtladı.

"Ne yaptın?"

"İsa'nın yaşadığı gibi yaşıyorum."

"Öyleyse, bu nasıl bir sapkınlık oluyor?"

Mahkum yemeğini yuttu ve açıkladı: "Bir piskopos, çok sayıda askeriyle birlikte köyümüze geldi ve herkesi bir araya topladı. İsimlerimizi ve mesleklerimizi defterine yazdı."

Kiliseye verdiğimiz ondalık vergilerin miktarını belirlemek için sayım defterleri . Köydeki birçok kişi

" Eğer tövbekar kardeşler, yani Aziz Francis'in Üçüncü Tarikatı olsalardı, onları reddettik. Bu yanlıştı."

"Zekat vermek yanlış mı?" diye sordu Lazarus.

"İsa hayatını kusursuz bir havariyelik içinde yaşadı. Bütün Tanrı adamlarının Mesih gibi yaşamaları gerekir. Şöyle yazılmıştır: 'Zengin bir adamın Tanrı'nın krallığına girmesi, bir devenin iğne deliğinden geçmesinden daha zordur .' Bir insan, parası ve ticareti olmadığında fakirdir."

"Yine de Mesih'te zengin olabilir ve O'na zekât verebilir."

"Nasıl yani?"

"Tarlaların onda birini dokunmadan bırakın. Hayvanların onda birini serbest bırakın. Meyvelerin onda

birini toplamadan bırakın; yemeğinizin onda birini aç bir adama verin. Onda bir, sunulan bir adaktır."

Tanrı için ayrılmış yerler. Tapınakların hiçbir şeyden ondalık vergi toplamaya hakkı yoktur; onlar sadece ibadet yerleridir .

"Oysa kilise yoksullara yardım ediyor, değil mi?"

"Eğer Kilise Tanrı için ayrılmış bir ondalık vergisini toplar ve bunu kullanırsa, niyetleri ne olursa olsun, bu sunu Tanrı'ya değil, Kilise'ye yapılmış olur. Luka ve Matta'da böyle denmektedir."

"Sözleri biliyorum efendim. Bu sözleri piskoposa ve askerlere gösterdiniz mi?"
"Onları tanıyorlar."

"Onlara çalışacağınızı neden söylemediniz ? Onlar gittikten sonra hepiniz kaçabilirdiniz."

"İsa kaçtı mı?"

Lazarus başını kaşdı ve kaldırım taşlarını inceledikten sonra dikkatini şuna çevirdi...
Kapıya doğru. "Öyleyse belki onlara İsa'nın yaptığı mesleği yapacağınızı söyleyebilirsiniz. Onlara mesleğinizin yoksul kitlelere Tanrı'yı öğretmek olduğunu söyleyin. Öğretilerinizin onda birini onlara verin, olur mu?"

Mahkum kıkırdadı. Lazarus şaşkın bir köpek gibi başını yana eğdi. "Bu o kadar kolay değil, Lazarus. Tanrı huzurunda yemin etmeliyim. Engizisyon beni mahkum edecek soruları çoktan hazırladı. Yemin edip yalan söyleyemem. Zaten mahkum edildim , yakılacağım ."

"Yakılmış mı? Kilise insanları yakıyor mu?"

"Yüzlercesi; sonradan yakıldı."

"Kilise mi? Oysa Kilise Tanrı'dandır. Neden insanları yakmak zorunda?"

"Birçok sebep var. Çoğunlukla zekât vermemek veya başka bir dine bağlı kalmamak."

Sonunda Lazarus şu karşılığı verdi: "Öyleyse, Aziz Matta'nın şu sözleri yalandır: 'Bütün günahlar ve kötü sözler insanlara başışlanacaktır, fakat Ruh'un kötü sözleri onlara başışlanmayacaktır .'"

"Yalan söylemeyeceksin. Bu sözleri hatırlamıyor musun, Lazarus?"

Lazarus söze başladı: "Onları tanıyorum efendim. Ama eğer sizi yakarlarsa..."

" İsa gibi ben de yemin etmeyeceğim. Beni haksız yere kınayanlardan kaçmayacağım."

Kendimi kurtarmak için onlara yalan da söylemeyeceğim.

"Efendim; eğer sizi yakarlarsa—"

"İsa ne yalan söyledi ne de ayarttı. Lazarus, beni Rabbe karşı ayartma."

"Efendim, size bir şey sorabilir miyim?"

"Gerçekten de Lazarus."

"Onların sizi yakacağını bildiğiniz halde neden bu kapıyı açmamı istemediniz?"

"Ben zaten özgürüm. Bu kapı, açık ya da kapalı olsun, özgürlüğü yaratamaz. Özgürlük şudur: içinde."

"Kapının kilidini açmama izin verir misiniz, böylece kaçabilirsiniz?"

"Hayır, kesinlikle hayır. Beni yine mi sınamaya çalışıyorsun, Lazarus?"

"Hayır efendim. Sadece, neden kendinizi kurtarmak istemediğinizi anlamıyorum."

"İman, Lazarus. Ben zaten sadece imanla kurtuldum."

"Ve dediğin gibi seni yakacaklar mı?"

“Öyle yapacaklar.”

“Eğer bu doğruysa efendim, o halde neden ben böyle şeyleri daha önce okumadım?”

“Belki de onları okuyacak durumda değilsin. Yine de bilgilisin. Din adamı aday mısın ?”

“Benim.”

“İşte bu! Erkekler atları dizginleyip sığırları güttükleri gibi, siz de at ve ineksiniz. Oğullar babalarına, din adamı adayları da birlikte hizmet ettikleri rahiplere dönüşürler. Bir nesil diğerini doğurur.”

Lazarus başını öne eğdi, sözlerdeki hikmeti düşündü, sonra tekrar kapıya döndü. “Adınız nedir efendim; kime dua ettiğimi bileyim?”

“Ben Mesih’te fakir bir adamım. Benim için böyle dua edin.” Saman hışırdadı. “Cömertliğiniz ve arkadaşılığınız için teşekkür ederim . Şimdi kendi dualarıma yönelmeliyim. Rab İsa Mesih’in adı mübarektir ve Olivî’li Aziz Petrus Yuhanna’nın vasiyeti mübarektir. İsimleri mübarektir,” diye mırıldandı mahkum, kapıdan uzaklaşarak. “İyi akşamlar, Lazarus.”

Lazarus arkasından seslendi: “Mesih’te zavallı adam?”

Sessizlik.

“Mesih’te zavallı adam mı?” diye tekrar seslendi Lazarus. Ancak mahkum daha fazla bir şey sunmadı .

Böylece Lazarus hücreyi terk etti ve uzaklaştı. Ancak odasına doğru giderken, koridordan ayrılır ayrılmaz, ana geçidin bitişiğinde ve tam karşısında bulunan bir tünelden çıtırtılı bir ses geldi. Tahta parçalanması gibi bir ses, Benion Tüneli'nin derinliklerinden yankılandı; bu tünel, daha eski olan tünellerden biriydi.

Yeraltındaki sayısız damar. Lazarus'un hatırladığı kadarıyla, taşa kazınmış bir kanun gibi, geçerli bir kural vardı: Benion hariç , katakompların tüm tünellerinde dolaşabilirdi .

İvan , orta şiddette bir yağmurdan sonra bile sızdıracak kadar gevşek duran tehlikeli çatı taşlarının altına adım atmasını yasaklamıştı. Ayrıca, Benion sadece mühürlü mezar kapıları içeren ölü bir yan geçit olduğundan,

Yüzyıllarca paslanmış, birbirine yapışmış kilitler yüzünden içeri girmeye hiç niyeti yoktu. Ancak İvan, sadık ebeveynlerin yaptığı gibi, Lazarus'un yeni yeni gelişen bağımsızlık duygusunu hafife almıştı ; güvenip göz yummuştu.

Lazarus, Benion'un girişinin önünde durdu ve oyuk iç kısımlarından yankılanan su damlamalarını dinledi. Yine, ağır bir yükün ağırlığı altında gerilen tahtaların çıtırtısına benzeyen bir gürültü duydu.

Bu bir yük gibiydi. Merakı onu sarmıştı, ayartmanın meyvesi onu ele geçirmişti, bağımsızlık arzusu onu yönlendiriyordu. Böylece derin bir nefes aldı, etrafına bakındı ve sessizce Benion Tüneli'nden aşağı doğru ilerledi. Birçok mezar kapısının yanından hızla geçti, onlara sadece şöyle bir göz attı. Sonunda koridorun sonuna ulaştı ve kargaşanın kaynağını keşfetti: son mezar kapısı dışa doğru eğilmişti ve boydan boya uzanan düzensiz bir kıymık çizgisiyle hasar görmüştü. dikey tahtalar.

Ahşap kapı ile taş çerçeve arasında çoktan bir boşluk oluşmuştu ve demir kilidi kırık. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde, kapı ile çerçeve arasına göz attı ve büyük bir yapının sağ duvarına oyulmuş, dört sıra halinde dikdörtgen oyuklar—içinde insanların yaşadığı mezarlar— bulundu. Mezar odası. İçeride, yakındaki bir masa onların daha fazla görünmesini engelliyordu. Arka duvara paslanmış bir demir haç asılıydı, ancak sadece yarısı görünüyordu; kasvetli odanın ise çok daha az bir kısmı.

Mezarın içinden sızan yüzyıllardır birbirine karışmış kokuları ayırt etmek için açıklığı kokladı : çürümüş kumaş kokusu; kireçli kemik kokusu; eski mantarın küf kokusu ve nemli taşın tatlılığı. Merakına yenik düşen Lazarus, parmaklarını yarığa sokup çekti. Kapıyı daha da açarken zemini sıyırdı. Yeni tahta parçaları kırıldı—kırıldı—hatta—

“Bang!” Anında kapı patladı ve tahta parçaları karşı duvara saçıldı . Kilit taşı tüm desteğini kaybedince kapının üzerindeki kemer taşları çöktü. Daha yukarıda, duvarın ve bitişik çatının büyük bir bölümü, etrafına doğru akan bir çığa yenik düştü . Gürültülü bir kaosun ortasında, duvarın bazı parçaları yere düşerken, terminal duvarının en uzak köşesine atladı.

Su akıntılarının taş levhalara çarparak çıkardığı şırıltı dışında sessizlik geri döndü. Toz ve molozlar yatıştığında, Lazarus kirli ama yara almamış bir şekilde ayağa kalktı. Başlığının altındaki köpek benzeri kulaklarını dikti ve ses aradı. Şelalenin sesi nabız gibi atan bir kükreme gibiydi ; çakılların kayması derin bir vadiye düşen kayalar gibiydi ; farelerin ayaklarının yumuşak koşuşturması ise gürleyen toynak sesleri gibiydi. Ancak Lazarus'un dikkati Benion Tüneli'nin girişine odaklanmıştı. Bir mezar odası kapısının gıcırdamasını duymadı; taş bir merdivende keşiş sandaletlerinin sesini duymadı ; sadece hücreler geçidindeki uzaktaki mahkumun samanların arasında kıpırdanırken çıkardığı sesi duydu.

Lazarus etrafındaki enkazı inceledi. Tünelin son duvarı büyük ölçüde ayakta kalmıştı. Vücutunda, yanına düşen taşların oluşturduğu küçük bir oyuk dışında hiçbir hasar yoktu ; duvarın hasarlı bölümü şimdi dipsiz bir delik gibi görünüyordu. Üç yüzyıldır bayatlamış, küf kokulu bir esinti açıklıktan dışarı doluyordu. Sonra fark etti ki,

Ölü Benion Tüneli'nin sözde sonu gibi görünen yer, aslında sadece yıkılmakta olan sahte bir duvardı; geçit gözle görülür şekilde ileriye doğru uzanıyordu.

Lazarus, rüzgârın uğultusuyla esintilenen delikten başlığı dalgalanırken, açıklıktan içeriye baktı. Devam eden tünel, tek bir istisna dışında, kapatılmamış bölümün aynısıydı. Tünel duvarlarında mezar odaları olmasına rağmen, oyukların hiçbirine kapı yapılmadığı için, geçidin tamamen tamamlanmadan önce terk edilmiş gibi görünmesi mümkündü . Gevşemiş taşların arasından iterek içeri girdi. Anlaşılan o ki, mezarlıklarda hiçbir zaman ceset bulunmamıştı. Ne birincisinde ne de ikincisinde ; cesetler her zaman alttaki taşları yüzyıllarca silinemeyen pas rengi bir tabakayla lekelemişti . Tünelin aşağısına doğru ilerlemeye devam etti, sayısız mezarın yanından geçti. Boş ve tamamlanmamış mezar odaları.

Mezar odalarındaki hava temiz kalırken, koridorda daha da ilerledikçe hava ölümün kokusunu yaymaya başladı; eski kalıntıların kokusuyla bu koku daha da yoğunlaştı. Lazarus daha derine indi. Tünelin sonunda, son mezarın girişinin diğerlerinden farklı olduğunu, kısa ve yırtık bir kapıya sahip olduğunu, ancak yıkık bir taş duvarın kalıntılarıyla kapatıldığını gördü; sanki daha sonra, daha yeni bir taş duvar, artık açıkta olan kapının tüm izlerini gizlemek için inşa edilmişti. Çatlak kapı tahtalarının ötesinden çürüme kokusu sızıyordu. Gevşek taşları kenara çekti, örümcek ağlarını yırttı, çukurlaşmış ve kurtçukların aşındırdığı kırık tahtaları itti ve içeri girdi. Hiçbir ışık zerresi parlamıyordu, ancak kısa ve yırtık kapının dağınık kalıntıların ötesindeki o bozulmamış ve ölüm sessizliğindeki karanlıkta, Lazarus'un aç gözbebekleri anormal derecede genişledi . Kusursuz bir gece avcısının gözbebekleri gibi, karanlığın pullarını soydu ve her şeyi gördü.

Mezar odası bir zamanlar yaşam alanı olarak kullanılmış gibi görünüyordu, ancak kokusu belirgin bir şekilde mezar kokusuydu. Kırık çömler, çürümüş kumaşlar ve tozlu eserler etrafa saçılmıştı. Lazarus duvar girintilerini aradı, ancak keşişe sarılmış herhangi bir kalıntı bulamadı. Aksine, açık mezarlar, tuhaf bir karışımın kalıntılarını barındıran depolama rafları görevi görmüştü. Ve havada başka bir koku daha vardı — hafif bir mürekkep kokusu. Lazarus odayı geçti ve bir zamanlar masa olarak kullanılan dar bir masa ve bankın üzerinde durdu. Üstü çiziklerle, balmumu ve mürekkep lekeleriyle kaplıydı. Üzerinde, kurumuş ve boş bir mürekkep hokkası duruyordu. Masanın yüzeyini daha yakından inceledikçe, masada garip bir şey dikkatini çekti. Başını yana eğerek dikkatlice inceledi. Ne mürekkep hokkası ne de lekeler belirgin bir özellik göstermiyordu; ancak dikkatini çeken her neyse, belirsiz ama varlığı kesin bir şekilde ortadaydı . Burnunu masadan sadece birkaç santim aşağıya indirdi ve kokladı. Yine de hiçbir şey ortaya çıkmadı.

Sonra geri çekildi, masanın üzerine doğru eğildi ve işte orada duruyordu. Lazarus bir toz tabakasını sildi. Duyularını meşgul eden her türlü merak, yalnızca gözleriyle oluyordu . Toz ve kalıntılar temizlendikten sonra, masadaki kalan çizikler şekillendi ve hiçbir şey bulamadı. Rastgele oymalar değil, düzenli sembollerdi. Hiyeroglif resimler değillerdi; daha çok geometrik şekillerin sürekli sıraları olarak kendilerini gösteriyorlardı. Bunların konumu ve aralığı, telaffuzu ve Lazarus'un anlamını belirliyordu. Göz. Tanınabilir desende, daireler ve çizgiler harfleri, kelimeleri, cümleleri oluşturdu ve sonunda açık ve anlaşılabilir anlam akışlarında bir araya geldi . Ancak yazılar ne Fransızca ne de Latinceydi, daha ziyade tüy kalem ve parşömen dünyasında bilinmeyen tuhaf bir dile aitti. Doğrusu, masadaki mesajı hiçbir insan yazamazdı, çünkü dili yeryüzünde hiç doğmamıştı. Lazarus, biraz zorlukla kelimeleri telaffuz etti ve anlamlarını kavradı:

Bugün kardeşime bir hediye veriyorum.
Bu mezar, tüm sözlerimi içeriyor.
Mezarın köşesinde,
'Dört taş yüksekliğinde'
Dördüncü taş gevşemiş.

Lazarus, mezar odasının köşesine doğru baktı ; tam olarak zemin döşeme taşlarından dört duvar taşı daha yüksekte , aşınmış bir taşın kenarını çevreleyen, harcın eksik olduğu dar bir boşluk vardı . Taşı duvardan kaydırıldı ve eski örümcek ağlarının bıraktığı oyuktan kalın, sararmış sayfalar çıkardı. Sayfaları masanın üzerine açtı. En üst sayfada şu ifadelerin yer aldığı bir mektup vardı:

Senin İçin, Kardeşim—

Bin altmış dört yılının yirmi sekizinci Eylül gününde , birçok yaprağın sonuncusunu yazıyorum. Kalbim ağır olsun, çünkü yakında... Ölümün halini biliyorum. Kokusu beni tüketiyor. Çöküşümde, Tanrı'nın böylesine acıların ve kötülüklerin O'nun huzurunda hüküm sürmesine izin veren yanını hayretle izliyorum . Anlayamıyorum — tüm gözlerimle asla anlayamayacağım. İncim Uçup gitti. Alev göğsümde söndü ve ben, kendini bekleyen Ölümden başka bir şey değilim.

Sizi Konsey konusunda uyarmalıyım. Konsey yeminiyle bana bir anlaşma teklif edildi. Şimdiye kadar,

Anlaşma şuydu : Tercüme yeteneğimle onlar için Kapı Taşı'nın dilini çözecektim. Karşılığında, bana özgürlük tanıyacaktı; öyle bir özgürlük ki, Gardiens Manastırı'ndan sonsuza dek kaçabilecektim. Kabul etmekten başka çarem yoktu.

İki mevsim geçti, bu süre zarfında bana tek tek getirdikleri pasajları tercüme ettim . Tüm hayatımın bu kısa döneminde, Tanrı'nın bir kulu olarak tam bir huzur içinde yaşadım. Artık hapis hayatım bana bir yük gibi gelmiyordu, çünkü Konsey odamı sanki bir kral olacaktım gibi süslemişti. Her şey bana bahşedilmişti. Zincirlerimin gevşemesi ya da kapımın önünde sonsuza dek konuşlanmış olan papalık muhafızlarının ve boğucu meşale dumanlarının ortadan kalkması dışında hiçbir şey olmadı.

Özgürlüğümde başka hiçbir şeyim eksik değildi ve hayali, kollarımı saran soğuk prangalar kadar gerçek olarak algılıyordum. Yine de, ikinci sezonun ortalarına doğru, sarsılmaz bir hüzne düştüm. Hayali bile kovmak için. Kapı Taşı'nın dilinden amacını öğrendim. Bu beni o kadar rahatsız etti ki, dua etmeyi bıraktım. İncam, korkarım ki, bu sonsuza dek kayboldu. Ölümde başka bir şey dilemiyorum. Tanrı'nın tasarımı gereği, O'nun yöntemlerini asla anlayamayacağım, ama O'ndaki yerimi her zaman bileceğim.

O zamandan itibaren, transkelimenyonlara son verdim ve bu da Konseyi öfkeli yaptı. Buna karşılık, Konsey odamdaki tüm eşyaları kaldırdı ve beni, onlar için çalışmaya başlamadan önce çektiğim korkunç koşullara geri döndürdü . Hastalandım. Uzun bir süre sonra, özgürlük vaadinin tekrar edilmesi şartıyla, transkelimenyonları anlaşma gereği **tamamlamayı kabul ettim .**

O zamandan beri çalışmalarımı tamamladım ve üç mevsim geçti. Bir süre hapsedilmemi sorguladım. Konsey Başrahibi sadece şu gerekçeyi öne sürdü: **bir süreliğine rahiplere danışmanlık yapmam gerektiğini.** Neredeyse bir mevsimdir onları görmedim . O zamandan beri, kısmen kaldığım yerin giderek kötüleşen durumundan da anlaşıldığı üzere, Konsey'e artık hiçbir faydam olmadığını anladım . Zamanla, en başından beri beni bu esaretten kurtarmayı hiç düşünmediklerini anladım . Mürekkep hokkam şu anda bile kuruyor, bu yüzden son sözlerim bunlar. Büyük bir sürpriz olarak , **Konsey Başrahibi bu sabah erken saatlerde hücreme geldi.** **Bana** asla serbest bırakılmayacağımı söyledi ; hatırladığım kadarıyla bu, Konsey'in nihai kararına a Taşın nerede olduğu ve üzerindeki sözler hakkında çok fazla bilgi yoktu. Bunun yerine, Konsey bana günahlarımın affını, acısız bir uyku iksirini ve kutsal bir şekilde gömülme sözünü verdi.

Ne yazık ki, bu teklifi düşünmek için henüz bir günüm var, çünkü o yarın geri dönecek . Yine de, güneşin dehşetiyle karşılaşmamak için iksiri kabul etmekten başka çarem yok . Kardeşim, bu sözleri okuyabilen sana, Kapı Taşı'nın orijinal yazıtlarının tamamını bırakıyorum . Umarım benden daha iyi durumda olursun. Umarım hayatımdan ders çıkarırsın .

Doğrusu, yıllar boyunca ancak tatlı bir hüzün hatırasıyla özgürce dolaşabiliyorum. Bana ait olmayan bir hayat yaşadım, bana ait olmayan bu mezarda, yine de tamamen bana ait olan bir anlık bir rüya gördüm; özgürlüğün kendisinden bile daha tatlı olan bir özgürlük rüyası .

Ben—

Rahip Naramsin

—Konsey Çevirmeni

Buz gibi bir esinti sayfaları hışırdatıyor, beraberinde çürüyen kemik kokusunu taşıyordu. Sayfaları masadan topladı ve mezarı daha yakından inceledi. En uzak duvarda, en alçak girintide , tamamen gizlenmiş bir şeyin üzerine örtülmüş bir bez duruyordu. Yaklaştı. Lazarus kumaşı kavradığında, örümcek ağlarından örülmüş bir çarşaf gibi parmaklarının arasında parçalandı . Çürümüş kumaşı dikkatlice kenara çekti ve ortaya çıkan şey şuydu:

“Ah!” Aniden, sanki onu ısırılmış gibi bezi bıraktı. Nefesi kesildi ve Yere doğru geriye düştü. Ve bir ürperti onu sardı; kalbi hızla çarpmaya başladı. Vücutunda yakıcı bir karıncalanma hissetti. Önünde acımasızca zincirlenmiş bir yetişkin Grotesk'in kalıntıları yatıyordu —Naramsin'in kemikleri. Birçok ceset görmüştü, ama daha önce hiç böyle bir Grotesk görmemişti . Kalın dişler, aksi halde insan kafatasına saplanmış haldeydi. Cesedin altında kanat kemikleri vardı. Lazarus, kendisinin— kendisinin daha büyük bir versiyonunun — çürümüş ve zincirlere sarılmış halde durduğuna baktı!

Lazarus, tam anlamıyla bir dehşet haline ulaşmıştı; çığlık ile taşlaşmış sessizlik arasında sıkışmış , her şeyi içine alan ve kısa süren bir durumdu bu . Eğer çok canlı olmasaydı, kalbi Ölüm'ü onu susturmaya çağırırdı.

Ayağa fırladı ve Naramsin'in parşömenleriyle birlikte mezardan fırladı . Benion Tüneli'nden yukarı uçtu , sahte duvarın deliğinden daldı ve etrafa saçılmış taşların arasından atladi. Bir anda, odasının bozulmamış ve tanıdık duvarlarının içine geri döndü.

Yatak örtülerinin altına saklanmıştı. Uzun süren sessizlikte, kalbi zihniyle birlikte hızla çarpıyordu. Aceleyle parşömenleri hasırının kıvrımları arasına sıkıştırdı, kapüşonunun bağcıklarını kontrol etti ve kendini yatağın içine iyice gömdü. Kendini kirli, içten içe lekelenmiş hissediyordu. Masum rüyalar özlüyordu ; zincirlenmiş bedeninin korkunç görüntüsünden başka her şey. Hiç bu kadar yalnız, tehdit altında, hatta ölümcül derecede korkmuş hissetmemişti.

Kalbinin gümbürtüleri ve zihninin azabı onu çarpık bir kâbusa sürükledi; bu, dehşetten ziyade, aşırı yüklü bir zihinsel durumun azalmasıydı. Bu rüyada, çıplak bedenini kıvrımlı merdivenlerden yukarı, daha yüksekteki yeraltı mezarlığı giriş kapısına doğru koşarken buldu. Özgürlüğe doğru koşuyordu; tünellerden, çöken ölüm duvarlarından kurtulmayı özlüyordu . Kalbinin her gümbürtüsü , tırmandığı bir adım daha demekti; ancak ne kadar hızlı tırmanırsa, giriş o kadar uzaklaşıyor , uzakta belirliyordu. Merdivenler ardı ardına geliyordu; belki de daha da fazla merdiven. Sayıları göklere bile yükselmeye yetecek kadar çoktu. Ve yavaş yavaş ilerleyen akşam boyunca, ne kadar sonsuz görünse de, o korkunç rüya tekrar tekrar yankılandı : Tak tak tak tezgah! Tak tak tak tezgah!

~*~

İlk ışığın kızıl parıltısı Gardiens Manastırı'nın üzerine yayıldı. Ancak keşişler ve şövalyeler odalarına kapatılmış, sabah ayinleri iptal edilmişken, loş manastır arazisi Naramsin'in mezarı kadar cansızdı. Yine de, yatakhane odalarının çoğunda bir rahip diz çökmüş halde duruyordu. Tahta yatağının ayak ucunda, acısız bir dönüşüm için dua ediyordu. Diğerlerinde ise, sabırsızlığın gölgeleri dar pencerelerin taş çerçeveleri içinde hareket ediyor, meraklı gözlerle avluya bakıyordu. Bir huzursuzluk, bir gerilim havası hakimdi.

Rahip Ivan hücresinin penceresine yaslanmış, aşağıdan pencereyi boydan boya geçen hayaletimsi cübbelere bakıyordu. Avluya girdi. Yeni doğan güneşi şöyle bir gözden geçirdi ve parmaklarını pencere çerçevesine soktu. Aşağıda, Başrahip Vonig üç iri yarı rahibi hamama götürürken ayin başladı .

İçeri girdikten sonra Başrahip, rahiplerine şu talimatı verdi: "Sizler, kapıyı kilitleyin ve yerinizi alın." "Pencereye. İkiniz de getirin şu şeyi. Ve dişlerine dikkat edin!" Başrahip, doğu duvarına en yakın taş masaya doğru ilerledi. Masanın üst kısmı kömür gibi simsiyahdı, daha önceki birçok ateşten dolayı gözle görülür şekilde yanmıştı. İki keşiş birlikte hamamın loşluğunda kaybolurken, üçüncüsü Başrahabin etrafından dolanarak, şafak yönüne bakan kapalı pencere çitaları arasındaki dikey bir yarıktan içeri baktı.

Hamamın arka tarafında ayak sesleri, inlemeler ve tıslamalar bir mücadele yaşandığının kanıtıydı. "Dikkatli olun!" diye bağırdı Vonig. Cübbesinden küçük bir matara çıkardı ve masanın üzerine serpti. Kendi kendine dua edercesine mırıldandı.

İki iri yarı keşiş, Grotesk'i yanlarında götürerek geri döndüler; Grotesk onlara karşı direniyordu. Pencerenin yanındaki rahip, "Güneş duvardan yükseliyor, Başrahip!" diye seslendi. Vonig hâlâ mırıldanarak başıyla onayladı. Keşişler onu masaya doğru sürüklediler. el yazmasından okunmuştur; "Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua in terra..."

Grotesk, ayaklarını masanın kenarına dayayarak, kendisini yakalayanlara karşı direndi. Onlara şöyle seslendi: "Baut! Eca am sha tular!"

Başrahip karşı çıktı ve devam etti: "—in terra sicut in caelo. Panem nostrum cotidianum da nobis hodie..."

Kadın, çırpınırken masadan uzak durarak keşişlere tısladı. Rahipler bileklerine ve ayak bileklerine deri kelepçeler taktı. Bağları çekerek dengesini bozdular ve kanatları yüzlerine çarparak onu masanın üzerine sürüklediler. Keşişler masanın iki yanına yerleştiler, her biri ellerini ve ayaklarını taş levhaya sabitleyen bir çift kayış tutuyordu. Mücadele bitmişti; kadın

Kendini kurtaramadı. Dizlerinin üzerinde çömelmiş halde, sadece Başrahibe bakakaldı. Vonig'in gözü yazılı kelimeler üzerinde gezindi. "—et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos—"

Grotesk, yumuşak, kız çocuksu bir yalvarışla sözünü kesti. "Shat na cawt—hmm? Cawt?"

Vonig dikkatini dağıttı ve kucağındaki kitaptan kısa bir anlığına başını kaldırarak nazik ama son derece kederli bir yüzle karşılaştı; hatta göz kamaştırıcı mavi gözlerinde parıldayan gözyaşlarını bile fark etti. Ve sanki ilk defa görüyormuş gibi, hayatında gördüğü tüm grotesklerden çok daha insansı göründüğünü açıkça fark etti. Açıkçası, kanatları ve kulakları bir yana, iri yarı ve somurtkan iki rahibin bağları arasında sıkışmış, zavallı ve korkmuş bir kızdan başka bir şey gibi görünmeyebilirdi.

Vonig, endişeli bakışlarını kaçırarak devam etti, "—et nos dimittimus—" Vonig sözlerinde takıldı. Boğazını temizledi, "—et nos dimittimus debitoribus nostris—" Sesi yine titredi. Anlatımını yarıda kesti, arkasını döndü ve hamamın karşısındaki rahibe bağırdı, "Lanetli pencereyi açın! Hemen yapın!"

İki keşiş, bağlı oldukları iplere yaslandılar. Kadın onlara tısladı. Diğer rahip tahta panjurları kavradı ama tereddüt etti. Vonig, gözlerinde yaşların biriktiğini fark ettiğinde, rahip yüzünü buruşturarak Grotesk'e baktı.

"Bitir artık, rahip!" diye azarladı Vonig. Rahip anında panjurları sonuna kadar açtı.

Güneş ışınları hamamı aydınlatıyordu.

"Çılgılık!" Manastırın arazisinde kulak tırmalayan bir çılgılık yankılandı. Hamam penceresinden bir kül bulutu fişkırdı.

Hamamın kapısı ardına kadar açıldı ve öksüren Vonig, dumanla dolu girişten aceleyle dışarı çıktı, gözlerini ovuşturarak çalışma odasına koştu. Birkaç adım ötede, kalan keşişler binadan çıktılar, aralarında bir başka grotesk heykel taşıyorlardı ; kanatları açık, güneşten yanmış bir başka Eljo heykeli. Heykelin duruşu diz çökmüş halde donmuş , yukarıya dönük yüzü ise mutlak bir ıstırap ifadesi sergiliyordu.

Avlunun karşısında, ikinci kattaki bir yatakhane penceresinin dar çerçevesi, gümüş rengi saç halkası olan uzun boylu bir rahibin ağladığını, elini ağzına götürdüğünü gösteriyordu. Yatakhane çatısının yanında, başka bir çift göz de keşişlere ve heykellerine bakıyordu: avludaki erik ağacının tepesine tünemiş, ışıldayan bir kuzgunun boncuk gibi siyah küreleri. Üç keşişin en son Gardiens Grotesk heykelini -Orta İtalya'daki Canello Manastırı'na teslim edilecek ve katedralin çıkıntısına yerleştirilecek son Gardiens 'hediyesi'ni- taşımasını saygıyla izliyordu.

~*~

İvan, yeraltı mezarlığının girişinden içeri girdi. Merdivenlerden aşağı inerken , elinde yanan bir meşale tutan ve kıpır kıpır duran Lazarus'la karşılaştı.

İvan merdivenlerde durdu. "Lazarus?"

"Rahip, size söylemem gereken bir şey var. Dün akşam oldu."

"Ne oldu?" İvan kalan merdivenlerden aceleyle aşağı indi. "Ne oldu?" Lazarus'u ve taşlı bir köşeyi döndüğünde, mezarlık meşalelerinin çoktan yandığını gördü. "Neden tüm meşaleleri bu kadar erken, hem de benim gelmemden önce yaktınız ?"

"Bir aksilik oldu, rahip."

"Mahkum mu?"

"Çatı çöktü."

"Ne? Yaralandın mı?" İvan kolunu kavrayıp onu çevirdi ve sert, endişeli bir koruyucunun aciliyetiyle inceledi.

"Hayır, rahip."

"Göster bana!" İvan, Lazarus'un meşalesini aldı ve onu Benion Tüneli'nin sonuna kadar takip etti .

İvan meşaleyi havada sallayarak taşların arasından geçti ve hasarı inceledi.

Sonra duvardaki kocaman deliği fark etti ve donup kaldı.

"Tünel devam ediyor mu?" diye sordu Lazarus'a dönerek, kaşlarını inanmazlıkla kaldırarak.

"Öyle, rahip."

Ivan elindeki meşaleyi deliğin yanına tuttu ve alevi inleyen rüzgarda hafifçe eğildi.

Ivan, oyuğun içinden yukarı tırmanırken, "Burada kalın," dedi.

"Ama ben zaten—" Lazarus sözünü kesti.

Ivan arkasına dönüp ona baktı ve "Buraya daha önce girdin mi?" diye sordu.

"Evet, rahip ama—"

"Öyleyse, itaatsizliğinizi daha sonra ele alacağız."

Lazarus başını eğdi. Delikten geçtikten sonra İvan ona baktı. "Pekala, gel."

O halde, yolu bildiğinize göre...

Lazarus da onun ardından suya atladı.

İvan boş mezar odalarının her birini aydınlatırken, Lazarus da onu yakından takip ediyordu. Ancak İvan son mezar odasına yaklaştığında çocuk geriye düştü.

"Keşiş, içeride kemikler var," diye itiraf etti Lazarus, taşlarla dolu girişli açık bir kapıyı işaret ederek .

İvan içeri girdi ama Lazarus olduğu yerde kaldı. Başlığının altından kulaklarını dikti . İvan'ın çürümüş kumaşı yavaşça geri çektiğini duydu, nefesinin kesildiğini duydu , ardından gelen uzun sessizliği duydu ve İvan mezardan çıktığında Lazarus meşale ışığında yüzünü inceledi. İvan solgun ve bitkin görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Sadece, sanki düşüncelere dalmış gibi, kendisiyle Lazarus arasındaki yere bakıyordu .

Lazarus sessizliği bozdu. "Keşiş, o da benim gibi. Gördün mü? Ve zincir takıyor."

İvan aceleyle Lazarus'un yanından geçti. "Gitmeliyiz. Şimdi!" Bir kez bile arkasına bakmadı.

"Keşiş, o neden orada?" diye sordu Lazarus, aceleyle onun arkasına geçerek.

"Yatakta kalmanı bekliyordum. Gördüklerin hakkında hiçbir şey söyleme. Başka soru sorma."

Çocuk, adamın sivri dilinde öfke sezdi.

"Affedin beni, rahip." Lazarus, Ivan'ın hızlı ve istikrarlı adımlarına ayak uydurmak için adımlarını hızlandırdı.

Yeni keşfedilen tünel bölümünden ayrıldıktan sonra, İvan, Lazarus'tan daha önce düşen taşlarla deliği kapatmasına yardım etmesini istedi. Lazarus ona bir mala getirdi ve kovalara taze harç ve su doldurdu. Sonunda, İvan başka hiçbir keşişin duvarın sahte olduğundan şüphelenmeyeceğinden emin olunca , Lazarus'a odasına dönmesini ve orada kalmasını emretti.

Ivan, Benion Tüneli'nin restorasyonunun bir bölümün yükseltilmesini içermesi gerektiğinin gayet farkındaydı. Yeni bulunan sahte duvara karşı yeni bir duvar. Eğer diğer rahipler bunu keşfetse...

Grotesk kalıntılarının bulunmasının ardından kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak dedikodu ve kargaşa ortamında, Lazarus'a gereksiz yere dikkat çekilebilirdi . Kimsenin bilmemesi gerektiğini düşündü, yeraltı mezarlarından çıkıp Başrahibin ofisine doğru ilerlerken restorasyon planlarını gözden geçirdi. Sonuçta, Benion Tüneli'nin yaşı bir sır değildi. Uzun zaman önce Başrahip Vonig'i tünelin nihai çöküşü konusunda uyarmıştı ve eski olgunluk döneminde bu an sadece bir zaman meselesiydi.

~*~

Manastırın avlusu keşişler ve başları tıraş edilmiş gençlerle dolup taşıyordu. Ana kapının çanı uzaktan çalıyor. Nihayet, cübbeli bir şövalye avlunun karşısına koştular. Lazarus gibi — çuval bezinden bir hayalet gibi— çocuk, göz delikleri açılmış bir yüz maskesi takıyordu. Başını tamamen kapüşonla örtüyordu. Onu azarlayan bir keşişin yanından hızla geçti. "Migual!! Koşma?"

Çocuk yavaşlayıp hızlı adımlarla yürümeye başladı. Manastırın en ucunda, Rahip Grate'in önünde durup eğildi. Rahip onu fark etti. "Migual, yüz masken gözünün yanından yırtılmış." Delik var. Rahip İvan'dan onu dikmesini veya yenisini yapmasını rica edin."

"Rahip İvan yeni bir maske dikti bile. Rahip, ben—konuşabilir miyim?" Çocuğun kekeleyerek söylediği sözler, yırtık maskenin altında gizlenmiş ciddi bir ağız deformitesini gösteriyordu.

"O halde söyle bakalım."

" Kapıda askerler var ! Avignon'dan geldiler! Arabada bir rahip var! Kırmızı , gösterişli bir cübbe giymiş!" diye kekeleyerek şövalye adayını.

"Oğlum, kafasında ne takıyor?" diye sordu Grate, birden şaşırılmış bir şekilde.

"Beyaz şapka kulaklarının etrafında çıtır çıtır . Kucağındaki bir diğeri de büyük. Kırmızı şapka çıtır çıtır ."

"Aziz Tanrı aşkına—" diye talimat verdi Grate çocuğa. "Beni dinle! Başrahibe Avignon'dan bir kardinalin geldiğini haber ver! Şimdi, defol git!"

Grate onu azarlayınca çocuk eğildi ve hızla uzaklaştı. "Migual! Kaç!" Beyefendi fırladı ve bir köşeyi hızla döndü.

Çanın çınlaması devam ederken Grate ön kapıya doğru yürüdü. Kapının önünde omuzlarına kadar uzanan kıvrıkcık siyah saçlı, ince bıyıklı ve keçi sakallı, yeşim yeşili gözlü uzun boylu bir asker gördü. Sert ve savaşta sertleşmiş yüzünün yanağında derin bir yara izi vardı. Grate kapıyı açıp ardına kadar sürdü. Asker yere tükürdükten sonra etrafından dolandı. Geçerken soğuk bir bakış fırlattı ve homurdandı, "Ya daha büyük bir çana ya da daha büyük kulaklara ihtiyacın var."

Grate kaşlarını çatarak Yüzbaşı Bourne'un tükürüğüne baktı . Sonra Kardinal Blasi'nin bir arabadan indiğini fark etti . Blasi, şeytani gözlerinin üzerine geniş kenarlı şapkasını takarak Grate'e yaklaştı . Grate gülümsedi, reverans yaptı ve Blasi'nin cansız, uzanmış elini öptü.

Rahip konuşurken yayını tuttu. "Sayın Kardinal; Gardiens Manastırı gerçekten onurlandırıldı ."

"Peki, siz kimsiniz?"

Grate ayağa kalktı. "Rahip Maurice Grate, Sayın Başrahip, misafirlerin bakıcısı ve ziyaretlerin gözetmeni."

"Pekâlâ, Rahip Grate. Beni Başrahibin yanına götürün." Rahip arkasını döndü, Blasi onu takip etti. Yüzbaşı Blasi'nin yanına geldi ve dört adamına kendisini takip etmelerini işaret ederek konuştu: "İki yüz adamım, on dört atım ve altı erzak arabam var. Onlara bakılması gerekiyor."

Grate hemen yanına bir din adamı çocuğunu çağırdı. "Ahırlara git ve Rahip Festoneau'ya misafirlerimiz olduğunu , acil bakıma ihtiyaç duyan on dört atımız olduğunu bildir." Çocuk tıraşlı başını yana eğdi ve gözden kayboldu.

Grate, Blasi'ye hitaben, "Belki siz ve adamlarınız açsınızdır? İsterseniz yemekhaneyi ve mutfakları hemen açabiliriz?" dedi.

"Öyle olsun!" diye bağırdı Blasi.

Grate sözlerine şöyle devam etti: "Peki, partiniz bu akşam da burada kalacak mı, Sayın Hazretleri?"

"Birkaç gün."

Grate olduğu yerde durdu. "Günler mi, Yüce Hazretleri? Manastırımızda bu kadar çok adam için yer yok!"

Blasi onu teşvik etti. "Detayları zamanı gelince görüşeceğiz, rahip. Öncelikle Başrahip ."

Avlunun karşısında, keşişler ve şövalyeler alayı hayretle izliyorlardı; tüm ziyaretçiler yabancıydı. Blasi onlara hiç aldırmış etmedi, ancak Bourne herkesi dikkatle inceliyordu. Gözleri gözlemliyordu. Hiç nezaket yoktu; her yere dağılıp ölçüm yapıyorlar, değerlendiriyorlardı. Grup bir binaya girdi ve Bourne kapının yanında parmaklarını şıklattı. Arkasından iki asker düştü ve kapının dışında esas duruşa geçti. Grate, Blasi'yi bir koridordan geçirerek Başrahibin çalışma odasına götürdü. Kapıyı hafifçe çaldı. İçeriden boğuk bir ses cevap verdi: "Gir!" Bourne tekrar parmaklarını şıklattı ve askerleri karşılık verdi; kapının önünde sıralanıp esas duruşa geçtiler. Grate, Blasi ve Bourne çalışma odasına girdiler ve Başrahip Vonig'i sırtı onlara dönük ve bir kitap rafına doğru bakarken buldular. Vonig yavaşça döndü, tüm dikkati ellerinde tuttuğu açık bir kitaba dalmıştı. Sonunda, ofisinde bir Kardinal görünce şaşkınlıkla başını kaldırdı . Saygılı bir şekilde eğildi. "Sayın Kardinal."

"Başrahip." diye karşılık verdi Blasi.

Grate araya girdi. "Başrahip Vonig, Sayın Kardinal—şey—"

Blasi , Grate'e "Kardinal Masson" takma adını kullanarak tanıtım konusunda yardımcı oldu.

Apokrif metinlere izinsiz erişim sağlandığında 'Masson'un adı geçiyor.

Grate, Blasi'ye doğru elini uzatarak konuşmasına devam etti: "Sayın Kardinal Masson, manastırımızı şereflendirmek için Avignon'dan geldi."

"Hepsi bu kadar, Rahip Grate." Vonig onu gönderdi ve kitabı rafa geri koydu.

Grate eğilerek ayrıldı. "Maalesef, Kutsal Hazretlerinden kötü bir haber getirmek zorundayım . Üst Konsey Kardinalleriniz Basiliste ve Lean'in vefat ettiğinin farkında mısınız ?"

Vonig , "Son yazışmalarda öğrendim ki," diye itiraf etti. Bourne odayı inceledi.

Blasi neşeli bir yüz takındı. "Yine de bazen umutsuzluğun karanlığında bir umut ışığı keşfederiz.

Başrahip, bunu göz önünde bulundurarak size iyi haberler de getirmek istiyorum."

"Ha?" diye gülümsedi Vonig.

"Apokrifa Üst Konseyi'nde görev yapmak üzere atandınız . Konseye olan özverili hizmetiniz, Kutsal Hazretlerinin gözünde size büyük bir itibar kazandırdı. Sizi Avignon'da bekliyor."

Başrahip gülümsemesini kaybetti. "Yüksek Konsey mi? Ben sadece bir piskoposum. Yüksek Konsey üyeliğini yalnızca kardinaller yapar."

Blasi kelimeleri bulmakta zorlandı, birdenbire kendini toparladı ve şöyle dedi: "Her neyse, siz ve İtalya'daki Alt Konsey Başrahibi artık Üst Konsey'e terfi ettirildiniz."

"Domingus?"

"Gerçekten de, Canello Başrahibi Domingus. Papa Hazretleri ikinizi de gecikmeksizin Papalık Sarayı'na çağırdı."

"Peki ya manastır? Kim denetleyecek onu?"

Blasi, elini sallayarak ve güven verici bir ses tonuyla sözünü kesti: " Kutsal Hazretleri, buranın neyi koruduğunun tamamen farkında. Benim burada bulunmamın asıl sebebi de bu. Aynı şekilde, yanımda ağır bir koruma ekibinin olmasının da sebebi bu . Manastır tamamen güvenli. Kutsal Hazretleri, uygun bir halef atayana kadar bu manastırın geçici başrahibi olarak görev yapmamı emretti . Ayrıca, koruma eşliğinde başka bir Kardinal de İtalyan Canello Manastırı'na doğru yolda ve uygun bir halef bulunana kadar orada geçici başrahip olarak görev yapacak."

Blasi ellerini beline koydu ve gülümsedi. "Başrahip Vonig, Yüksek Konsey'e atanmanızdan dolayı sizi tebrik ediyorum ve Apokrif metinlere yıllarca süren özverili hizmetinizin oldukça dikkate değer olduğunu da eklemek isterim."

Başrahip Vonig bir şeylerin ters gittiğini sezdi. Kardinal Lean'in ölümünden önce, Kardinal ona bir mektup göndermişti. Kardinal, Papa Clement'in Apokrif Konseyi'nin gizli amacından, iki manastırın rolünden veya Papa'nın resmi başkanı olarak beklenen görevlerinden hâlâ habersiz olduğunu söylemişti.

Vonig, Blasi'ye şu soruyu yöneltti: "Sayın Masson, çünkü o zamandan beri hiçbir Üst Konsey kurulmadı."

Kardinal Lean'in ölümünden bu yana yapılan atamalar sonucunda, Kutsal Hazretleri apokrif metinlerle ilgili konulardan nasıl haberdar oldu?
Blasi, "Kutsal Hazretleri o zamandan beri Apokrif arşivlerindeki kayıtları inceledi " diye karşılık verdi.
"Ancak bir yangın kayıtlarını yok etti. Papa Hazretleri önceden yanmış kayıtları nasıl inceleyebilir ki?"

"Belki her şey yanmadı; bunun için hazır bir cevabım yok. Ancak, kendisini ziyaret ettiğinizde bu tür ayrıntılar hakkında ona sorular sorabilirsiniz ."

Vonig gözlerini kısarak sordu: "Eğer uygun görürseniz, Sayın Kardinal, Kutsal Hazretlerinin atama emirlerini görebilir miyim ?"

"Elbette, yapabilirsiniz, Başrahip." Blasi cübbesinin içinden bir mektup çıkardı.

Başrahip mektubun balmumu mührünü açtı ve Papa Clement tarafından imzalanmış emirleri okudu.

Vonig mektubu tekrar katladı ve balmumu mührünün her iki yarısını da inceledi.

"Neden üzerinde Kutsal Papa'nın amblemi yok ?"

Blasi belgeyi savundu ve "Bildiğiniz gibi, Konseyin niteliği gizlidir." dedi.

Papa Hazretleri, iki Apokrif manastırının yönetiminin yalnızca Kardinaler tarafından üstlenilmesi konusunda ısrar ediyor.

Sizi rahatsız eden her türlü sıkıntıyı O'na iletmelisiniz. Ve O , sizden bunu hemen bekliyor."

Vonig, Bourne'a baktı. Yeşil gözler ona öfkeyle karşılık verdi. Vonig, göğsü sıkışarak Blasi'ye itiraf etti: "Üst Konsey Üyesi olarak görev yapamam. Yaşlıyım ve yorgunum; günlerimin sayılı."

"Öyleyse durumunuzu Başrahip Hazretlerine bildirmelisiniz. Ben sadece onun çağrısını iletiyorum."

"Hizmet veremem—"

Blasi sözünü kesti. "Avignon'daki Château Mallow sizi bekliyor. Yeni ikametgahınız orası olacak. Eşyalarınızı toplamak için yarına kadar vaktiniz var. Kaptan, kişisel eşyalarınızın düzgün bir şekilde yerleştirilmesini sağlayacak . Ayrıca , iyi haberinizi onlara bildirmek ve beni yeni başrahip olarak tanıtmak için oradaki keşişlerle bir görüşme ayarlayabilirsiniz ."

"Elbette, Sayın Yüksek Majesteleri."

"Başrahip, anladığım kadarıyla Papa Hazretlerinin kararıyla memnun değilsiniz ."

Vonig, duyduğu hayal kırıklığını şu sözlerle dile getirdi: "İnsan ömrü boyunca sık sık ölümü düşünür. Yeraltı mezarlarında bir mahzenim var; korkarım ki onu asla kullanamayacağım."

"Ölümünüzün ayrıntıları ayarlanabilir, Başrahip. Öncelikle, Kutsal Hazretlerine rapor vermelisiniz. Siz başrahip olarak kaldığınız sürece ben misafirhanede kalacağım. Siz bununla ilgileneceksiniz."

Muhafızların ve atların bakımlarının yapıldığından emin miyiz?"

“Tamam. Belki de sizi şuraya kadar eşlik edecek birine görevlendirebilirim—”

Blasi sözünü kesti. "Kendi yolumu bulacağım, Başrahip."

“Gerçekten de, Sayın Hazretleri.” Blasi kendisini ve Bourne'u çalışma odasından gönderirken Vonig eğildi. Vonig pencereye döndü ve boş boş baktı, sahte mektup güçsüz elinde titriyordu. Ivan'ı ve o şekil bozukluğu olan Lazarus çocuğunu düşündü; kendisi için sipariş ettiği, kazdırdığı ve ayırdığı mezarı düşündü; ve büyük olasılıkla, uzun yıllar hizmet ettiği sevgili Manastır'a naaşının asla geri dönmeyeceğini anladı.

Vonig kendini ofisine kilitledi. Blasi, çevreyi ve tesisleri inceledi. Yüzbaşı Bourne, manastırı askerleriyle birlikte didik didik aradı ve önemli olduğunu düşündüğü noktalara muhafızlar yerleştirdi. Akşam karanlığı çöktüğünde, Yüzbaşı manastırı aşılmaz bir kaleye dönüştürmüştü; içeri girmenin, dışarı çıkmanın imkanı yoktu ve her köşede tetikte bekleyen bir asker vardı.

Ertesi sabah, ayinlerden hemen sonra, Başrahip Vonig, Avignon'a atanacağını bildirerek, huzursuz rahiplerini sakinleştirdi. Öğle vakti, arabaya bindi ve atlı askerler ona eşlik ederek uzaklaştı. Blasi, kasıtlı bir aceleyle hareket etti.

Yeni başrahip, yalnızca Manastırın kıdemli rahiplerinin -sadece Kapı Taşı'nın varlığından ve Manastırın gerçek amacından, yani onun koruyuculuğundan haberdar olanların- bir toplantı yapmasını istedi. Toplantıyı çağırmasının nedeni basitti: Kilise soruşturmalarında standart uygulama olduğu gibi, Alt Konsey rahiplerinin topluluğunu didik didik et. Bir Kardinal olarak Blasi, cadı avı sanatında oldukça bilgiliydi. Bildiği üzere, herhangi bir engizisyonun yöntemi katı ve basittir: bir meclis toplamak, mutlak otorite kurmak, yanlış davranışların itirafını istemek ve ardından kitleleri birbirlerine karşı tanıklıklarla bölmek.

Blasi, kıdemli rahiplerin topladığı mecliste, her rahibe bir mektup yazıp gün batımına kadar kendisine teslim etmesini emretti. Mektupta üç şey bekliyordu. Birincisi, rahiplerin...

Manastırın iyileştirilebilecek tüm tesislerini ve uygulamalarını listeleyin. Blasi önerilen iyileştirmelere oldukça kayıtsız olsa da, bu liste keşişlerin dikkatini, planının ve engizisyonun asıl nedenleri olan sonraki iki listeden uzaklaştırmak için iyi bir iş çıkardı. Blasi'nin ikinci beklentisi, rahiplerin, bir keşişe yakışmayan tüm davranışları listeleyerek diğer rahipler hakkında suçlayıcı tanıklıkta bulunmalarıydı. Üçüncü ve son olarak, Blasi onlardan kişisel itiraflarını yazmalarını bekliyordu. Keşişlere tüm yazılı itirafların gizli kalacağını bildirdi.

Öfkelenen kıdemli rahipler, itaat etmekten başka bir şey yapamadılar. Ancak Blasi'nin tatbikatı...

Ne kadar acımasız görünse de, bu yöntem son derece etkili oldu; tıpkı bir tahıl harman makinesinin beklenen sonuçları gibi, bu uygulama buğdayı samandan, iyi tohumu kötü tohumdan ayırdı. Bu iyi ve dürüst keşişlerin elenmesiyle, yalnızca yedi şüpheli davranışlı rahip ortaya çıktı. Yedi rahip arasından Blasi, Rahip Odino'yu listeden çıkardı; çünkü onu "şişman bir sarhoş" olarak görüyordu ve bu yüzden onu istemiyordu. Gatestone'un açılışına katılanlar arasında Blasi, sadece Fransızların katılmasını istediği için (kendi anladığı kadarıyla bu bir Fransız davasıydı) bir İtalyan ismini de listeden çıkardı. Böylece geriye sadece beş keşiş kaldı.

Blasi, beş keşişi teker teker ve özel olarak başrahibin çalışma odasına çağırdı. Her birine aynı hikâyeyi anlattı: Kutsal Makam Papası Clement ve Fransa Kralı Philip'in ortak emriyle Gatestone'u İngilizlere karşı bir silah olarak kullanmakla görevli olduğunu söyledi. Son olarak, her keşişe İngilizleri Crecy'den kovmada kendisine yardım etmeye istekli olup olmadıklarını sordu .

Listede yer alan beş keşişten Clodius ve Greville, Blasi'ye Kapı Taşı konusunda yardım etmeyi kabul ettiler; ancak, yeterli bir karşılık olarak görev değişikliğine, yani manastırın yeraltı mezarlarının muhtemel gözetmenliğine, güçlü bir şekilde ima ettiler. Ivan ve Odino'nun pozisyonlarını istiyorlardı. Blasi, ancak Kapı Taşı konusunda kendisine yardım ettikten sonra görev değişikliklerini kabul etti. Geriye kalan üç keşişten Rahip Grate, yardım etmeye o kadar istekli değildi; ancak Blasi, hafif bir dürtme ve kısıp gözlü bir tehditle onu aniden ikna etti. Geriye kalan iki rahip, Blasi'ye yardım etmeyi açıkça reddetti ve Kapı Taşı'nı rahatsız etmenin muhtemel vahim sonuçları konusunda onu uyardı. Blasi, onların inatçı isteksizliğinden duyduğu hayal kırıklığını dile getirdi ve onları çalışma odasından gönderdi ; sadece açık kapının hemen dışında duran Yüzbaşı Bourne'a gizlice başıyla işaret etti. Sonuç olarak, Bourne iki rahibi dinlenmeleri için Başrahip Vonig, dudakları kalıcı olarak kirle mühürlenmişti.

Blasi, bunun kendisi için inanılmaz bir şey olduğunu, görünüşte imkansız olanı başarmış gibi hissettiğini söyledi. Sadece üç can harcayarak Gardiens Manastırı ve korunan Kapı Taşı'nın kontrolünü ele geçirdi ve kendisine yardımcı olması için üç Kıdemli Keşişi temin etti, tüm bunları yaparken de niyetlerini gizli tuttu.

Sonraki günlerde Blasi, başrahibin çalışma odasına kapanarak, uzun süredir korunan manastır el yazmalarını ve apokrif arşivlerinden çıkardığı yırtık sayfaları inceledi. ve manastırın katedral planları. Blasi, İngilizleri Fransa'dan kovma yönündeki daha büyük misyonuyla meşgul olsa da , Bourne'un giderek sıkılaştıran kalesine uyum sağlarken, yerleşik keşişlerin ve şövalyelerin rutinlerine devam etmelerini sağladı.

Atmosfer gibi.

~*~

Manastır ahırlarının ötesinde, deri gibi bir yüzü olan bir keşiş sessizce meditasyon yapıyordu. Ahırların sorumlusu olarak geçirdiği uzun yıllar, görünümünü sertleştirmişti. Rahip cübbesi olmasaydı, sıradan bir çiftçi gibi görünebilirdi. İnce kahverengi saçlarından geriye pek bir şey kalmamıştı ve başının tepesi, açık havada geçirdiği sıcak yazlardan kalma kahverengi lekelerle kaplıydı. Rahip Festoneau, Kıdemli Rahip ve Alt Konsey üyesiydi. Ahırlar ve atlar onun sorumluluğundaydı, ayrıca Gardiens Manastırı ile Orleans kasabasındaki bir postane arasında düzenli posta taşıyan manastırın din adamı çocukları da onun gözetimindeydi.

Festoneau, dar, cübbeli kalçalarına demirci ellerini koymuş, solgun ve hastalıklı güneşin sert, karanlık bir ufuk çizgisinin ardında kayboluşunu izledi. Başının üzerinde, gün ışığının son ışınları, yüksek ve geniş bulutları, hep birlikte göksel bir ateş gibi titreyen renkli tonlarla yıkıyordu. Alacakaranlığın soğuk havasında, bir atın nefes alış sessizliği bozdu. Festoneau kollarını indirdi, homurdandı ve ahırların önüne doğru hızlı adımlarla ilerledi; gün batımından birkaç saat önce posta teslimatı bekliyordu.

Binanın köşesini döndüğünde rahip, elinde fener olan cübbeli bir figür gördü. Manastırın kuzey kapısından ahırlara doğru yaklaşırken yüksekte süzülüyordu. Festoneau'ya yaklaşırken silüet, "Posta dağıtımını ne geciktiriyor?" diye seslendi. Festoneau kendi sorusuyla karşılık verdi: "Haberci çocuğumu gördünüz mü?" "Gerçekten de, bir süre önce, Rahip Grate ve Miguel çocuğuyla birlikte ön kapıda toplandım. "Şu anda ahırda olması gerekirdi."

Festoneau, manastırın ön tarafında bir gölge fark etti; gölge, dörtnala koşan atların nal sesleri eşliğinde hızla yaklaşıyordu.

Gölge gibi keşiş, fenerini indirerek, "Askerler her yerde," diye yakındı. Festoneau'nun yanına durdu ve yaklaşan rahip çocuğa döndü. "Beni kapıda çok uzun süre tuttular. Şimdi söylüyorum Festoneau, bu olup bitenlerin görünenden daha fazlası var. Hangi manastırın iyi niyetlerini yönetmek için bir orduya ihtiyacı var?" Festoneau ellerini beline koydu ve dörtnala koşan yaverine kısık gözlerle baktı.

Haberci atını dizginledi. Başını tırnağı tıraş edilmiş genç adam attan inerken Festoneau atın dizginini kavradı. "Şimdi karanlıkta atıma bakmak zorundayım! Gecikmenizi hemen açıklayacaksınız!" diye azarladı Festoneau onu. Şövalye başı eğilerek itiraf etti: "Affedin beni, rahip. Atın bakımını üstleneceğim, rahip."

İsterseniz. Posta çantasını ön kapının yakınında düşürdüm. Onu aramak zorunda kaldım." Festoneau, atı ahıra götürürken, "Yarım gün boyunca mı?" diye sordu. Sonra durup arkasına döndü. "Neden bana şikayet ediyor? Yine çok sert sürdürdün onu, evlat?" Haberci tekrar eğilerek selam verdi. "Affedersiniz rahip. Gün batmadan önce varmamın en iyisi olacağını düşündüm; çünkü dönüşümü bekliyor olabilirsiniz. Avignon'dan gelen haberci de geç geldiği için Orleans'tan günün geç saatlerinde ayrıldım. Yine de atı ön kapıda suladım." Orleans'ta da ona sadece hafif yemekler verildi."

"Anlıyorum." Festoneau atın dizginlerini bağlama direğine vurdu. Diğer keşiş daha iyi aydınlatma için fenerini kaldırdı. Festoneau devam etti; "Gecikmenize gelince, sizden beklediğim şey şuydu: Gün ağarmadan önce bana rapor verecekler. Ahırların iyice temizlenmesi gerekiyor."

"Öyle yapacağım, rahip."

Festoneau, bağlı dizginleri hafifçe çekiştirerek kontrol etti ve atın yan tarafına okşadı. Ardından deri zırh kesesinin kayışlarını gevşetti ve keseyi atın üzerinden kaydırarak diğer keşişe uzattı. "İşte zırhın; fenerini bana ödünç ver." Eşyalarını değiştirdiler. Festoneau arkasını döndü ve feneri yüksek bir direk kancasına doğru kaldırdı. "Benden başka bir şey ister misiniz, rahip?" diye sordu haberci. Rahip, fenerle uğraşırken zorlanarak, "Evet," diye yanıtladı.

"Bende var!" diye yakındı diğer keşiş; "Ne yapıyorsun? Bekle!"

Festoneau arkasını döndüğünde, bir askerin posta kesesini omzuna atıp ahırdan dışarı çıktığını gördü ve asker, "Emirlerim sizi ilgilendirmiyor rahip; sadece posta yazışmalarıyla ilgili," diye yanıtladı.

Festoneau ve yaveri, keşişin ahırdan fırlayıp arkasından seslenmesini izlediler. Asker, "Kimden emir? Geri getirin! Bekleyin!"

Festoneau elini sallayarak haberciyi çağırdı. Atların toynaklarını kaldırdı. Atının yanına giderek her birinin sağlığını kontrol ederken yaverine fısıldadı: "Beni dikkatlice dinle. Senin için başka bir görevim daha var. Bu akşam ahırda, üst katta saklanmanı bekliyorum. Muhafızlara kendini belli etme. Gün ağarmadan önce Avignon'a gideceksin."

"Gerçekten de öyle, rahip."

"Kutsal Hazretlerine çok önemli bir mektup iletacaksınız; bu mektup acilen cevap gerektiriyor. Ne pahasına olursa olsun, mektubu okuyana kadar ofisinde kalacaksınız. Ne gerekiyorsa yapın, ancak O'nun huzurunda yerinizi bilin. Beni topluyor musunuz?"

"Evet, rahip—ne gerekiyorsa yapacağım ve gereken saygıyı göstereceğim." Genç adam hafifçe eğildi.

"Ve sizden, ister yazılı ister sözlü olsun, cevap vermeden dönmenizi beklemiyorum."

"Pekâlâ," dedi Festoneau. "Sabah döneceğim ve hazır olmanızı bekliyorum."

"Rüzgar. Bu sefer Başrahip Vonig'in atına bineceksin ."

Haberci, aygırın ününü bildiği için gülümsedi.

"Öyleyse yukarı çık." Rahip, feneri almadan önce yaverini çatıya doğru yönlendirdi ve manastırın kuzey kapısına doğru ilerledi.

Gece ilerledi ve manastır yatakhanesindeki keşişlerin ve şövalyelerin çoğu akşam için odalarına çekilmişti. Ancak Festoneau'nun odasında , bir yağ lambası, üzerinde Kutsal Papa'ya hitaben yazılmış bir parşömen bulunan ilginç bir masayı aydınlatıyordu. Festoneau imzasını attı, tüy kalem mürekkep hokkasına soktu ve mürekkebi kuruttu. Blasi'nin Gardiens'e gelişinden bu yana yaşanan olayları ayrıntılarıyla anlatan bir mektubu okudu . Mektubun amacı açıklı: Papa Clement'e, Başrahip Vonig'in yerine Avignon'dan bir Kardinal atayıp atamadığı sorusunu sormak . Clement'e en kötüsünden korktuğunu itiraf etti: Konsej dışındaki kişilerin, manastırın koruduğu 'kutsal emanetin' varlığını keşfetmiş olabileceğinden . Festoneau mektubu dikkatlice katladı. Bir bıçağı yağ lambasının üzerinde ısıttı ve bir parça balmumunun köşesini kesip erimiş parçayla mektubu mühürledi . Mührü kuruttu.

Aniden, yağ lambası titredi. Elindeki mektup uçtu. Odayı soğuk bir hava doldurmuş gibiydi. Festoneau, sıkıca kapalı bir pencere olup olmadığını kontrol etmek için bakışlarını çevirdi. Doğal olmayan bir şekilde Üşüdü, öksürdü ve nefesindeki inkar edilemez buharı gördü. Rahip masasından fırladı ve etrafına dönerek, odasının loş köşelerinde onu aramaya başladı.

Ancak, uzak köşede sadece ayakta duran bir silüet buldu. Yağ lambasının ışınlarının gölgeli şekli ortaya çıkarması için kenara çekildi. Kemikleri eridi; dehşet onu sardı, sanki yanan katran nehri üzerinden akıyormuş gibi. Taşın Ruhu , tamamen çıplak, parıldayan siyah gözleri, uzun saçları ve yumuşak ruhuna sırtarak karşısında duruyordu . Rahip, onu manastırdaki tüm keşişler gibi tanıyordu: yüzyıllardır musallat olan Şeytan ve zina eden — Succubi'lerin Hüküm Süren Kraliçesi ve

Manastır katedralinin teraslarını süsleyen tüm grotesk figürlerin kötücül ana kaynağı.

"Hayır!" Festoneau mektubu arkasına sakladı.

"Şimdi gerçekten, kutsal adam. Sizi memnun etmedim mi?" diye seslendi Lucifael, bin kadından oluşan bir koroya .

"Sizden rica ediyorum , lütfen benden ayrılın."

"Ama yapamam, efendim," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Festoneau, "Kendimi Tanrı'ya adadım , " diye geveledi. Manastırdaki birçok keşiş gibi, Festoneau'nun da yıllar önce katedralin tepesine yerleştirilmiş kanatlı bir heykeli vardı .

"Buna mı Tanrı diyorsun?" diye sordu ona yaklaşırken alaycı bir şekilde.
"O sizin Efendiniz ve Kralınızdır. Defol git, Hayalet Kadın!"

Lucifael onun önünde durdu ve ellerini arkasında birleştirerek oldukça masum bir şekilde sordu: "Festoneau, bu yapraktan neyi benden saklamaya çalışıyorsun?" Rahip donakalmış, titriyordu. "Tanrı adına, kutsal topraklarını terk edin!" Kadın, gizlenmiş mektubu merak edencesine onun etrafından eğildi ve Festoneau mektubu buldu. Lambanın ışığında sallanan dolgun göğüslerine bakakalmıştı. "Onları beğendiniz mi efendim? Hoşunuza gittiler mi?" diye sordu başını kaldırmadan, baştan çıkarıcı bir fısıltıyla. Festoneau gözlerini ondan kaçırdı, "Defol git şeytan fahişe, kutsal ve mübarek olan her şeyin adına!" Ayağa kalktı ve sordu: "Gitmek mi? Beni çağıran bir mektup yazıp sonra da gitmemi mi istiyorsun?" Dudaklarında muzip bir sırıtış belirdi ve mektup alevler içinde kaldı. Ellerini hızla çekti ve kağıt, kırılğan bir kül parçası gibi yere düştü.

"Şimdi, bu kadar caydırıcı ya da korkunç muydu?" diye sordu, kollarını gevşekçe omuzlarına yaslayarak. Adam kurtuldu ve kapıya koştu —ama kapı açılmadı. Yumruğunu kapıya vurdu ve bağırmaya çalıştı, o sırada kadın siyah ojeli parmağını salladı ve boğazı sustu. Tekrar kapıya vurdu, ama odada hiçbir ses duyulmadı.

"Etimi ve beni en son tattığınızdan beri birçok mevsim geçti. Şimdi bile kasıklarınızdaki yanmayı biliyorum; yine de sizi özlemin acısından kurtaracağım. Yatağa yerinizi alın, ancak unutmayın ki ben sizin altınızda yatmayacağım." Elini salladı ve sesini ona geri verdi.

"Yapmayacağım!" diye tısladı ve kapı ile duvar arasındaki köşeye çekildi. Odanın karşısına hafif adımlarla geçti ve onu köşeden çıkarıp yatağa doğru yönlendirirken fısıldayarak teselli etti: "Kutsal adam, bana bir kez daha tohumunu ver. Ancak o zaman gitmeni isteyeceğim."

Festoneau geri çekildi, sırtını duvara dayadı. Lucifael onu masa ve yatak arasına sıkıştırdı. Yüzüne yaklaştı. "Hâlâ canın var, dinç kutsal adamım. Ve ben senin gözünde layık değil miyim?" Cübbesinin kırıksıklıklarını düzeltti ve gözlerini süzdü. Ona memnuniyet dolu bir sırıtışla baktı.

"Yapmayacağım. Bir daha asla," dedi ona. Yüzlerinin arasındaki dar boşlukta, Festoneau alnına ve gövdesine bir haç işareti yaparak dokundu. Lucifael geriye yaslandı, siyah gözleri öfkeyle parlıyordu. Rahibin çenesinin altından tuttu. Konuşurken ağzında köpek dişlerine benzer kesici dişler belirdi. "Sabrım tükeniyor. İzninizi ancak şu nedenle istiyorum:

Bunu vermeye niyetlisiniz. Bunu seçimle karıştırmayın; yalnızca onur bahsettiğim bir şeydir. Sen."

"Ama neden bunları üretmeye devam ediyorsunuz? Hepsi ölü, güneşe maruz kalmış , taşa dönüşmüşler ."

Gülümseyerek, "Binlerce insan ölür ki binlerce insan yaşasın. Hayatın doğası budur." dedi. Ölüm. Şehvet ve suçluluktan başka ne biliyorsun ki?

"Groteskleriniz öldü! Hepsi! Katedralin tepesinde cansız heykellerden başka bir şey değiller!"

Kadın onun gözlerine baktı. "Yeter artık boş laflar, kutsal adam. Bana soyunu verecek misin, vermeyecek misin?"

"Sizler huzurunuzda yargılanacaksınız—"

Siyah tırnağıyla bir hareket yaparak sözünü kesti ve sesini tekrar çaldı.

Dönmeye çalıştı ama ondan uzaklaşamadı.

Kaşlarını çatarak, simsiyah bakışlarını ona dikti. "Dilediğin gibi. Başından beri senin onayına ihtiyacım yoktu." Parmaklarını yüzünde gezdirerek zihninin derinliklerine ulaştı. Bir an rahip kaskatı kesildi ve titredi; iri ve sulanan gözlerinden titreyen eli masasının üzerindeki balmumu lekeli bıçağa uzandı. "Gerçekten de, sevgili kutsal adamım," diye fısıldadı Lucifael dehşet içinde, "Bana ait olanı bana teslim edeceksin. Al onu; kullan onu. Ben, şimdi sana emir veren, sürgün edilmiş ve dolaşan tanrırım." Bir sürü kadının aynı anda attığı gibi kahkaha attı ve her kelimesinde sesi oktavlarca kalınlaştı . "Hiçbir şeytan, tanrı, köpek, göçebe, bu kadar kötü yaşamaz... "

Aniden, başı çitirtili bir sesle bükülerek çürümüş bir çakal kafasına dönüştü. Yeni burnunun etrafında, derinin bazı kısımları çukurlaşmış kemikleri ortaya çıkarıyordu. Başından iğrenç bir koku yükseliyor ve odanın havasını bozuyordu. Sonra omuzlarını kavradı , kulağına eğildi ve iç çekerek fısıldadı: "— tıpkı benim gibi." Festoneau elinin bıçağı kaldırmasını izledi .

Lucifael, titreyen kılıç rahibe yaklaştıkça meraklı bir köpek gibi başını yana eğerek, onun göğsünü okşadı.

"Ruhun huzur bulsun, kutsal adam," diye teselli etti onu, hayvan nefesinin boğucu kokusuyla . "Ki seni İnsanın yakıcı acısından kurtarayım."

Lambanın fitili, neredeyse boş olan kaptan son damla yağını çekti; alevi ise, amansız ve her yeri saran karanlığa karşı koymak ve hayatta kalmak için, sanki şiddetli bir ateş dansında tüketiliyormuş gibi düzensizce sekip duruyordu .

Manastır yatahanesinin dışında ve tüm avluda, hiçbir asker rahibin odasının dar penceresinden yayılan o hafif, titreşen ışığı görmedi. Hiç kimse

Suluklaşan ışığı ve giderek kararın odayı gördü. Hiçbir keşiş huzurlu uykusundan uyanmadı. Zaman akıp gitti ve gece yavaş yavaş sona erdi.

~*~

Şafak sökmeden önce, yatakhane acı dolu çığlıklar yankılandı ve giderek büyüyen bir asker ve uykulu gözlü keşiş topluluğu koridordan Festoneau'nun odasına doğru akın etti. Hücrelerine girdiklerinde, odasının darmadağın olduğunu, mobilyaların devrilmiş, kişisel eşyaların parçalanmış ve yer ile mobilyaları kar gibi kaplamış yırtılmış parşömenlerle dolu olduğunu gördüler. Keşişlerin odaya girdikleri gibi hızla kaçmalarına neden olan şey, yüzlerce parşömen parçası değildi. Şaşkına dönmüş askerlerin birbirlerine yaslanmalarına neden olan şey, odanın dağınıklığı da değildi. Duvarlar ve zemin o kadar kanla kaplıydı ki, odanın kokusu demir gibi keskin bir hal almıştı.

Onlardan önce, Festoneau odasının en uzak köşesinde, devrilmiş kitabının yanında hıçkırarak hıçkırarak oturuyordu. Rahip, yatağın üzerinde, pıhtılaşmış kanla kaplı cübbeli kucağında bir tokmak tutuyordu. Diğer cansız eli ise yatağın kenarına çarpmış gerilmiş gibiydi, şişmiş avucundan bir bıçak çıkıntı yapıyordu. Kapısında kalabalığı gören rahip, dizlerinin üzerine çöktü ve bıçağı avucuna ve yatağa daha da derine saplayarak, İsa'nın ayetlerini haykırıyordu.

Çarpmış gerilme. Alnından terler süzülüyor, donuk bakışları ve gözlerinin beyazları, kuduz bir köpeğin odaklanmamış bakışları gibi odanın içinde dönüp duruyordu. Askerler, elinde çekiç tutan kolunu yakalamak için ileri atıldılar ve rahip kendisini kurtarmadan önce askerlerden birinin yüzünü ezdi. Sıkıştırılmış ve nefes nefese kalan Festoneau yere yığıldı ve askerler çarpmış gerilmiş elini kurtardılar.

Ne yazık ki, Festoneau o gün öldü; ve ancak ölümünden sonra —cenaze hazırlıkları sırasında — bazı keşiş arkadaşları, bıçağı sadece kendi vücudunda değil, başka kişilerde de kullandığını keşfettiler.

El. Onlara göre, rahibin ilerlemiş deliliğinde kendini hadım etmişti; ancak daha sonra odasında yapılan kapsamlı ve özel bir aramada hiçbir şey bulunamadı. Bunu öğrenince Blasi, kendini sakatlama olayını öğrenen rahiplerin görevlerinden ayrılmalarını emretti.

Sessizce Festoneau'nun deliliğini yerden ve duvarlardan silip süpürdükten sonra, merhum rahibin mezarını mühürledi.

Ve böylece, kumaşa sarılı Rahip Festoneau, bir zamanlar merhum Başrahip Vonig için ayrılmış olan görkemli ve iyi dekore edilmiş bir yeraltı mezarlığının en yeni sakini oldu; ve Blasi için şanslı olan şey, bu korkunç dikkat dağıtıcı olayın, orada yaşayan keşişlerin dikkatini, henüz sakladığı daha önemli amaçtan uzaklaştırmaya yaramasıydı.

[Bölüm 5 Sonu]

Bu edebi eser, tamamen şu amaçla yaratılmıştır:

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~